

Но волята, желанието в мен
вжзпира ги неумолим закон...
и чувствам се немощен, огорчен...
В гърди ми бушува скърбен стон
при мисълта, че има по земята
деца, кои незнаят светлината.

Те раждат се, като в усои, злак;
в тях пориви към висша красота
едвам напжпват и всред влага, сняг
опадват пжпчиците във калта...
Тем младините вечно сж безцветни,
а мъките, неволите безчетни.

За тях, за тях изливам си скръбта
във тжжна песен, — вятър кат повей
да отнесе гласа ми през нншта
до сетния затжнтен там бордей
и с техний стон в мен стонжт да се слее,
лжчжт на мойта обич да ги сгрее!

ПИСМО ОТ БЕРЛИН.

пжтни бележни
1 юлий 1922 г.

До къде е достигнало германското творчество и мощ, какъв е германския национален гений и характер — това най-добре ще се види в Берлин. Наистина, за германците вжобще той нема онсва културно значение, каквото има Париж за французите, или Виена за австрийците. Париж е сжрдцето на французката култура, Виена — на австрийската; Берлин, обаче, е по-маловажен в културно отношение за германците, отколкото едич Ваймар, Дрезден или Мюнхен. Берлин в миналото не е играл никаква роля в историята на германския народ. Само откогато той стана столица на обединената германска джржава, от тогава той почна да се издига и да сжсредоточава германския национален гечий. От тогава, именно, той почна да се развива и расте гигантски, за да достигне днешните стихийни размери.

Днес Берлин брои повече от 4¹/₂ милиона население. Той вжрви след Париж в Европа. За да се разгледа дори повжрхностно, потребно е най-малко един месец. Той се